

Hun sad et Øjeblik og saa' ned i sit Skød, i heftig Strid med sig selv. Saa rejste hun sig, gik rask over Gulvet hen til Forstuedøren og aabnede den.

Her stod Emanuel, med Hat paa Hovedet og Paraply i Haanden, i Færd med at gaa ud.

Idet han saa' hende, blev han stærkt rød. Men samtidigt kom der noget stikkende i hans Blik, der tydede paa, at han søgte at væbne sig med Trods.

Hun rakte venligt Haanden frem imod ham.

„Fader har fortalt mig, hvad der er hændet Dem, Hr. Hansted! . . . Jeg ønsker Dem af Hjærtet til Lykke!“

Han saa' mistroisk paa hende og tog ikke hendes Haand.

„Jeg kender jo ikke personligt den unge Pige,“ vedblev hun roligt. „Men jeg erindrer, at jeg flere Gange har hørt hende paa det fordelagtigste omtalt, saa jeg tvivler ikke paa, at det vil blive til Lykke for Dem.“

Efter disse Ord greb Emanuel hendes hvide, bløde Haand og trykkede den varmt. Han kunde have kysset den af Glæde og Overraskelse!

„Tak — tusind Tak, Frøken!“ blev han ved at gentage. „De véd ikke, hvor jeg er glad ved, at netop De forstaar mig!“